

věci, že závazek nepravého zástupce podle § 103 sm. zák. jest rázu jen podpůrného ve prospěch nabyvatele směnky, jenž nemá právní nárok proti zastoupenému. [Rouček: Právo směnečné V. vyd. str. 110/111; Hermann-Otavský: Právo směnečné II. vyd. str. 52 b)]. Jest úplně nerozhodné, zda společnost U. byla v době ratihabice předložena, čili nic. Podle tvrzení dovolatelky byla společnost předložena již v době před jejím zápisem do obchodního rejstříku. Podle úmyslu dovolatelky měl se směnečný závazek týkat jen společnosti, nikoliv žalovaného a, uznala-li společnost dodatečně tento závazek, nezměnilo se tím nic na původní hospodářské situaci a nelze tvrditi, že společnost nebyla oprávněna uznati směnečný dluh, který z počátku byl podle úmyslu obou stran jen za ni podstoupen. K ratihabici byli po zápisu společnosti do obchodního rejstříku oprávněni její jednatelé, a to bez jakýchkoliv formalit (§ 18 zák. o spol. s r. o.). Nebylo zjištěno, že šlo o jednání na oko a že se ratihabice přičila společenské smlouvě; to dovolatelka nikdy netvrdila. Odvolací soud nevyslovil názor, že dovolatelka schválila ratihabici tím, že přihlásila svou pohledávku k vyrovnacímu řízení společnosti U. Právní účinnost ratihabice nebyla nijak závislá na schválení dovolatelkou. Lze ovšem přisvědčiti dovolatelce, že jí nelze vytýkati, že se nepřesvědčila při zahájení obchodního spojení, zda firma U. je zapsána v rejstříku čili nic, to však nic nemění na právním názoru odvolacího soudu, že ratihabici pominulo ručení žalovaného.

Čís. 11526.

Byl-li dlužní úpis, na jehož základě nabyt věřitel pro pohledávku zástavního práva, podepsán nejen dědicem, v jehož prospěch jest vloženo vlastnické právo omezené právem čekatelským, nýbrž i všemi poddělci, pro něž jest poznamenáno čekatelské právo, není závady, by nebylo vyhověno návrhu věřitele na povolení exekuce vnucenou dražbou nemovitosti, avšak jen, jde-li o peněžitou pohledávku vykonatelnou nejen proti dědici, nýbrž i proti všem poddědicům.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1932, R II 21/32.)

K vydobytí peněžitě pohledávky povolil soud první stolice exekuci vnucenou dražbou nemovitosti dlužníků, stížené čekatelským právem. Re k u r s n í s o u d k rekursu čekatelů exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Podle obsahu odevzdací listiny ze dne 29. března 1924 jest nezl. dětem Janu a Marii K-ovým vyhrazeno čekatelské právo k nedílné polovici, náležející Heleně K-ové provdané D-ové, ohledně nemovitosti vl. č. 55 a podle téže listiny dále vyhrazeno nezl. Augustinu K-ovi čekatelské právo ohledně nedílné polovice rolnické usedlosti patřící nezl. Janu a Marii K-ovým. Podle pozemkové knihy jsou ve vl. č. 55 pod C pol. 14, rovněž na listu B. tato práva knihovně zajištěna (§ 20 knih. zák.). Pozdější věřitelé nynějších vlastníků nemovitosti — exekutů — nemohou se proto domáhati uspokojení svých pohledávek způsobem,

který se dotýká majetkové podstaty, jako jest vnucená dražba, neboť nynější vlastníci mají jen postavení poživatelů po rozumu §§ 509, 613 obč. zák. Jen toto oprávnění (§ 511 obč. zák.) může býti dotčeno exekucí. Rekursu podanému z těchto důvodů zákonnými zástupci nezletilých čekatelů bylo proto vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Předpokládajíc, že byl dlužní úpis, na jehož základě nabyl stěžovatel zástavního práva pro svou pohledávku, podepsán nejen dědici po zůstaviteli Janu K-ovi, v jichž prospěch je vloženo vlastnické právo omezené právem čekatelským, nýbrž i všemi poddědici, pro něž jest poznamenáno právo čekatelské, nebylo by podle zásady vyslovené v judikátu bývalého nejvyššího soudu ve Vídni čís. 209 a v rozhodnutí čís. 7086 sb. n. s. závady, by nebylo vyhověno návrhu vymáhajícího věřitele na povolení exekuce vnucenou dražbou nemovitosti, avšak jen, jde-li o v y k o n a t e l n o u peněžitou pohledávku (§§ 138, 87 a 89 ex. ř.). O vykonatelnou peněžitou pohledávku by šlo v souzeném případě jen, je-li pohledávka ta vykonatelná nejen proti dědicům zůstavitele Jana K-a, nýbrž i proti všem poddědicům, neboť podle zásad vyslovených v uvedeném judikátu představují skutečného vlastníka nemovitosti podle § 21 knih. zák. jen dědici a poddědici vespolek, nikoliv tedy jednotlivě o sobě, ježto jen souhrn jejich obapolných práv ke zděděné nemovitosti naplňuje pojem práva vlastnického podle § 354 obč. zák. Že však pohledávka vymáhajícího věřitele jest vykonatelná v té míře, jak bylo shora uvedeno, nevyplývá ani z knihovní poznámky zapsané pod pol. čís. 36 knihovního výpisu, ani z exekučního návrhu samého, který se opírá jen o exekuční titul, směřující proti Heleně D-ové a nezl. Janu a Marii K-ovým a nikoliv také proti všem poddědicům, na něž ani nebyla podána hypotekární žaloba. Vyhovění návrhu vymáhajícího věřitele překáželo tudíž ustanovení § 138 ex. ř.

Čís. 11527.

Zrušení spoluvlastnictví (§ 830 obč. zák.).

Nynější pokles cen hospodářství není skutečností pomíjejícího rázu.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1932, Rv II 21/31.)

Proti žalobě o zrušení spoluvlastnictví k usedlosti namítla žalovaná, že žalobce žádá zrušení spoluvlastnictví v nevčas a ke škodě žalované, ježto pokles zemědělských plodin působí na hodnotu pozemků a má v zápětí klesání ceny usedlostí, jež činí 30—40%. **P r o c e s n í s o u d** první stolice uznal podle žaloby. **D ů v o d y:** Co zákonodárce myslí »nepříhodnou dobou«, ze zákona nevyplývá, může však těmito slovy býti míněna jen doba, v níž vzhledem na hospodářské poměry,